

голям и правилен кръг, блещеше ярката и свежа зеленина на пасбището. През него, изтегнати и прави, белееха се много пътища. Зад пасбището започваха правилните квадрати на нивите — разляно злато, изпъстрено с ален мак и синя метличина. И всичко това — белите пътища, които излизаха от село, като лъчи из един център, и желтите ивици на нивите, — всичко това под необятния купол на небето приличаше на грамаден веер, разгънат около селото. А самото Люляково, с малкото си къщи, наредени в счупена на две линия, отдалеч като че беше някаква отсечена мъртвешка ръка, която държеше тоя голям и скъпоценен веер